

jící volné úmluvě (srov. § 2 a nařízení ze 17. prosince r. 1918 č. 83 sb. z. a n.).

Když tedy — jak shora uvedeno — nájemní smlouvy uzavřeny byly před účinností zákona z 8. dubna 1920 — nejsou ani nájemníci oprávněni podle §§ 10 a 15, odst. 4 tohoto zákona navrhnouti přezkoumání přiměřenosti nájemného, ani není nájemní úřad příslušným k tomuto přezkoumání, pročež rozhodnutí naříkaná nemají opory v zákoně a musela dle § 7 zák. o ss býti zrušena.

Č. 1228.

Pozemková reforma: I. Stát. pozemkový úřad může odepřítí souhlas se zcizením části zabrané půdy z toho důvodu, že dosud nemá přehledu o tom, kolik zabrané půdy podrží stát sám a kolik jí přenechá oprávněným uchazečům dle zákona přidělového, aby mohl posouditi, zda dobrovolným prodejem osobě, jež nároku na příděl nemá, nebude mařen účel zákonů o pozemk. reformě. — II. Res. judicata?

(Nález ze dne 16. března 1922 č. 3636.)

V ě c: Jan S. v L. (adv. Dr. B. Knöpfelmacher z Litoměřic) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (min. taj. Dr. Pradaš) stran odepření souhlasu ke zcizení pozemku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, byv se svojí žádostí za udělení souhlasu ke zcizení pozemku č. parc. — od zabraného panství L. rolníku Josefu G. k hospodářským účelům zamítnut, požádal znovu o udělení souhlasu a udal, že strana kupující zřídila již na uvedeném pozemku pilu, a že se pozemek ten k účelům zemědělským méně hodí.

V ý n o s e m z — stpů žádost opětně zamítl, ježto by se zcizení přičilo intencím zákonů o pozemkové reformě. V důvodech rozhodnutí se praví, že strana kupující není osobou, jež by měla nárok na příděl dle zákona přidělového. Z okolnosti, že strana změnivši původní své tvrzení, udává nyní, že kupující pozemku používá k účelům živnosti pilařské, nelze ničeho dovozovati, neboť bylo věci kupujícího, aby si dříve, než podnik postavil, zajistil souhlas pozemkového úřadu. Dokud stpů nemá přehledu o tom, kolik půdy bude stát potřebovati sám ve smyslu § 1, odst. 1 zák. přiděl., a kolik k uspokojení oprávněných uchazečů o půdu, nemůže posouditi, zda lze tu neb onu část zabrané půdy ze záboru propustiti, aby účel záborového zákona a provádění pozemkové reformy nebylo dobrovolnými prodeji části zabrané půdy mařeno.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost majitele panství, jež přivádí proti nař. rozhodnutí tyto námitky: — — — — —

Nss musil se nejdříve zabývati vývody, jimiž zástupce žal. úřadu při ústním líčení vytýkal, že stížnost jest nepřípustná, protože jest opožděná. St-l prý, byv již jednou se svým požadavkem od žal. úřadu zamítnut, nepodal v zákonné lhůtě stížnosti k nss a rozhodnutí, proti němuž se obrací nyní, není rozhodnutím novým.

Nss tento názor zástupce žal. úřadu sdíleti nemohl. Žal. úřad k nové žádosti st-lově, obsahující nové skutkové okolnosti, učinil ve věci samé

výrok nový, jenž není ani pouhým opakováním výroku dřívějšího ani pouhým poukazem na pravoplatné rozhodnutí předchozí, nýbrž prezentuje se svým obsahem i formou jako nové rozhodnutí žal. úřadu, jež vydáno bylo se zřetelem na skutečnosti st-lem nově uváděné, a jež se také částečně opírá o důvody jiné než rozhodnutí dřívější. Jde tedy o nové rozhodnutí, jež mohlo býti ve lhůtě 60 dnů od jeho doručení naříkáno stížností k nss.

Ve věci samé uvážil nss takto:

Stpů rozhoduje o udělení neb odepření souhlasu ke zcizení zabraného majetku pozemkového dle § 7 zák. zábor. může omezovati disposiční právo vlastníkovu jen potud, pokud toho je zapotřebí k provedení účelů, jichž splnění se stát snaží pozemkovou reformou dosíci. Může tedy stpů udělení souhlasu k zamyšlenému zcizení pozemků odepřít jen tehdy, když by příslušné právní jednání svými účinky mohlo stížit nebo znemožnit provádění pozemkové reformy na určitém statku, a může úřad své zamítavé rozhodnutí opřít jen o takové skutkové okolnosti, na základě nichž mohi dospěti k seznání, že ono právní jednání mohlo by přivoditi nepříznivé účinky pro provádění pozemkové reformy.

Jestliže žal. úřad, vytýkáje, v jakém směru by uskutečnění koupě mohlo mu býti na závadu při provádění pozemkové reformy, uváděl, že strana kupující nenáleží mezi osoby, jež by se mohly domáhati přídělu ze zabrané půdy dle zákona přídělového a že stpů nemůže osobám takovým propouštět půdu ze záboru, dokud nemá přehledu o tom, kolik zabrané půdy stát sám podrží, a kolik jí přenechá oprávněným uchazečům dle zákona přídělového, a dokud nemá jistoty, že dobrovolným prodejem nebude mařen účel zákonů o pozemkové reformě, jednal v mezích své působnosti dle § 7 zák. zábor., a nelze, jak z předchozí úvahy plyne, shledávati v jeho výroku v tom směru nějaké nezákonnosti. Stížnost také netvrdí, že by okolnosti uváděné žal. úřadem jako důvod pro odepření souhlasu nemohly míti nepříznivého vlivu na provádění pozemkové reformy, nýbrž pouze vytýká, že úřad vycházel z nesprávného právního názoru, když přípustnost zcizení posuzoval se zřetelem na předpisy zákona přídělového, kdežto příslušelo mu pouze zkoumati, zda zcizení jest v zájmu veřejném a zda cena odpovídá skutečným poměrům.

K námitce té třeba uvést, že z úvahy úřadu o přípustnosti zcizení dle § 7 zák. zábor. nelze vylučovati zřetel k účinkům, jaké mohlo by míti dotyčné právní jednání na akci přídělovou dle zákona přídělového, jež jest vlastním účelem celé pozemkové reformy a pouhým bližším provedením § 10 zák. zábor.

Namítá-li stížnost, že úřad měl míti zřetel k zájmům veřejným, přehlíží, že i pozemková reforma sama provádí se státem v zájmu veřejném. Úřad tedy při svém rozhodování vzal v úvahu zájem veřejný jeho ochraně svěřený, a nelze mu vytýkati, že se nezabýval otázkou, zda veřejný zájem vyžaduje toho, aby souhlas byl udělen. Postrádá tudíž tato námitka stížnosti podkladu a proto bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1229.

Pozemková reforma: I. Tvrdí-li stěžovatel ve stížnosti, že převzetí jeho zabraných statků jest zásadně nepřipustné a že proto je